

Dorp

De zon was al drie dagen niet ondergegaan. Het constante licht leek een verlamme uitwerking op het dorp te hebben. Niets bewoog. Auto's stonden stil, dorpsbewoners kwamen geen stap verder, een hond had van blaffen zijn levenswerk gemaakt, de bakker raakte zijn brood maar niet kwijt, het rood van een stoplicht maakte nooit plaats voor groen, kleren hingen stijf van droogte aan de waslijn en een man op een bankje met krant en pijp kon roken zolang hij maar wilde. Het dorp zat vast in de tijd. Dat was de uitdrukkelijke wens van de man, die het dorp gesticht had.

Die man zat naast zijn dorp in een gemakkelijke stoel en staarde roerloos naar zijn creatie. Hij zat er al drie dagen en de lach om zijn mond verraadde dat het geen verkeerde, laatste keuze geweest was. Net zoals oude Indianen die aanvoelen wanneer Manitou hun schaduw bijna ingehaald heeft. Ze wandelen naar een berg of een andere rustige plek, kijken uit over hun dorp en weten dat het onvermijdelijke niet lang op zich laat wachten. Maar het was goed. Afscheid nemen van waar je veel van houdt, kan vredig en mooi zijn.

Een paar meter verderop heerste een andere orde. Daar hield de dag en nachtcyclus zich wel aan zijn afspraken en heersten donkere kleuren. Door het raam tekende zich in de verte een zwarte kerktoeren af. Een hongerige uil schoot voorbij op zoek naar voedsel en had nog enkele uren de tijd om zijn buik vol te krijgen. Twijgen bewogen gewillig op het ritme van de wind. Maar de man had er geen oog voor. Hij zat er ontspannen bij. Het leek erop alsof hij het nog lang kon volhouden.

‘Ik heb al een paar dagen niets van Bolletje gehoord,’ mijmerde Paul van de Water. Hij zat aan de keukentafel en was met zijn avondeten bezig.

Merel, zijn vrouw, had haar mond vol en knikte begrijpend.

‘Klopt,’ bevestigde ze iets later. ‘Laat Rob er morgen even langs fietsen als hij van zijn werk naar ons komt.’

‘Het hoort niet bij Bolletje. Om de paar dagen hoor ik iets van hem,’ sprak Paul en keek strak voor zich uit.

‘Maak je je zorgen?’ vroeg Merel.

‘Zorgen is een groot woord. Zo jong is Bolletje niet meer. Het is een van man van de dag. Je weet maar nooit.’ Hij verlegde zijn blik naar zijn bord en draaide routineus met zijn vork door een kluit spaghetti.

‘Rob moet morgen maar eventjes een kopje thee bij hem gaan drinken. Dat vindt Bolletje gezellig. Ik bel Rob dadelijk wel even,’ antwoordde Merel en probeerde hem gerust te stellen.

De volgende dag fietste Rob van Eindhoven naar Braemdonck. Hij was een beginnend journalist bij een regionale krant en woonde samen met zijn vriendin Vera in een oude Eindhovense arbeiderswoning, die binnen een paar jaar tegen de vlakte zou gaan en zolang een anti-kraakbestemming gekregen had.

Hij was zijn fietstochtje met een zwaar gemoed begonnen. Gisteravond had zijn vriendin een verrassende ontdekking gedaan, die beiden behoorlijk van hun stuk bracht. Ze was een dag of tien over tijd. Verbaasd en ontzet hadden ze elkaar aangekeken. Onverwachts waren er vraagtekens in hun leven geslopen. Dat ze op termijn kinderen wilden, stond als een paal boven water. Daar hadden ze het vaker over gehad. Maar binnen een jaar gezinsuitbreiding overviel hen. Ze hadden nog lang niet alles op de rails staan. Rob werkte amper een jaar en Vera moest haar masterstudie afronden.

Vreugde en ongelooft vermengden de ontdekking tot een ongrijpbare, onwerkelijke gebeurtenis. Wat moesten ze ermee? Waren ze eraan toe? Ze wisten het niet en hadden besloten er niet met anderen over te praten. Alleen de wederzijdse ouders mochten het weten. Ze hadden geen zin om aan anderen een eventuele abortus te moeten uitleggen. En als ze voor het kind gingen, zou de rest van de wereld er wel achter komen.

Met die knoop in zijn maag fietste Rob naar Braemdonck. De rust, die van de bosrijke omgeving uitging, kon de knoop niet lossen maken. De gedachte aan een kind en hoe het verder zou moeten, hield hem constant bezig. Dat zou nog wel een paar dagen duren.

Rob fietste het dorp binnen en sloeg de straat in waar Bolletje woonde. Hij was geen familie, maar werd wel als zodanig gezien. Zijn vader had hem negentien jaar geleden, toen hij tijdelijk in Braemdonck woonde, leren kennen. Samen hadden ze het een en ander meegemaakt¹ en waren vrienden geworden.

Bolletje had kind noch kraai en werd snel tot een soort opa gepromoveerd. Een rol die hij graag aannam. Hij maakte veel werk van zijn relatie met Rob en Tom, de beide zonen van Paul van de Water.

Rob zette zijn fiets voor het raam en keek naar binnen. Niets, geen spoor van leven. Hij belde aan. Bolletje deed niet open. Tot driemaal toe klonk de Big Ben, maar ook de moderne deurbel kon geen leven opwekken.

Dan maar achterom, dacht Rob. Misschien lag hij op bed? Hij opende het lage poortje en liep naar de achterdeur. Ook die liet hem niet binnen.

Wat nu? Misschien was Bolletje boodschappen doen of een

---

¹ *Testament van de eenzaamheid*, Jan-Willem van den Enden, ISBN 9789402212112, Boekscout

paar dagen van huis, concludeerde hij en verlegde zijn aandacht weer naar het kind dat wellicht over een aantal maanden zijn achternaam zou dragen en de gevolgen, die het voor hem en voor Vera zou hebben.

Hij liep terug naar zijn fiets. Bolletje was er niet. Deel twee van zijn fietstocht begon. Braemdonck-Helmond en dan thuis vertellen dat Paul en Merel wellicht opa en oma zouden worden.

Een klein half uur later trof Rob een achterdeur aan die wel open ging.

‘Ha Rob,’ sprak Merel en kuste haar zoon.

‘Hoe was het met Bolletje?’ vroeg Paul die aan de keukentafel op zijn tablet de tijd aan het vullen was.

‘Hij was er niet.’

‘Hij was er niet?’

‘Nee, hij lag of te slapen of hij was even boodschappen aan het doen.’

‘Dan bel ik hem straks wel even,’ reageerde Paul droogjes.

Rob drementelde door de keuken en zocht een goed ogenblik om over zijn situatie te beginnen, maar wist dat er nooit een goed ogenblik zou komen. Dan maar met de deur in huis vallen.

‘Pa en ma, ga eens even zitten. Ik moet jullie iets vertellen.’

Merel keek hem verbaasd aan.

‘Dat klinkt serieus.’ Ze liet het eten voor wat het was.

Ook Paul verlegde zijn aandacht van zijn tablet naar zijn jongste zoon. ‘Moeten wij ons zorgen maken?’ vroeg hij bezorgd.

‘Jullie niet, maar ik wel.’

‘Nou, vertel het maar.’

Rob keek zijn vader aan. ‘Ik word vader.’

Paul en Merel werden er stil van en staarden elkaar verwonderd aan.

In een omgebouwde slaapkamer in een eenvoudige, naorlogse rijtjeswoning in Braemdonck was het ook wonderbaarlijk stil. Bolletje zat nog steeds in zijn stoel en waakte over zijn dorp, dat nog niet wist dat het één inwoner minder telde.